

Prolog

1905

Încet-încet, Caroline și-a revenit în simțiri. I-a trecut amețeala și a devenit conștientă de nenumărate gânduri, care i se zbăteau în cap ca niște păsări într-o colivie, mult prea repede pentru a le putea surprinde. S-a ridicat șovăielnic în picioare. Copilul era tot acolo, în pat. A simțit cum o trece un fior de spaimă pe șira spinării. O parte din ea sperase că nu va fi așa, că va fi dispărut sau, și mai bine, că nu va fi fost niciodată acolo. Se trăsesse spre marginea mai îndepărtată a patului și se chinuia să se târască pe partea alunecoasă a cuverturii. O apucase cu pumnii lui puternici și înainta de parcă ar fi înotat foarte încet pe întinsul de mătase turcoaz. A crescut așa de mare și puternic! Probabil că, într-o altă epocă sau într-o altă viață, ar fi fost războinic. Părul lui era negru ca abanosul. Bebelușul a cercetat patul și apoi a întors capul ca s-o privească pe Caroline. A scos un singur sunet: „daa“. Era o prostie, dar lui Caroline i s-a părut că fusese vorba de o întrebare. I s-au umplut ochii de lacrimi, iar picioarele amenințau să o lase din nou. Bebelușul era real, era aici, în dormitorul ei din conacul Storton, și crescuse îndeajuns de mare ca s-o ia la întrebări.

Rușinea era ca un nor, dincolo de care nu mai vedea nimic. Era ca fumul – întuneca totul, îi era imposibil să gândească limpede. Nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă. Au trecut multe minute până i s-a părut că aude niște pași dincolo de ușă, pe coridor. Inima stătea să îi sară din piept și până la urmă tot ce știa era că bebelușul nu putea rămâne acolo. Nici pe pat, nici în camera ei, nici în conac. Pur și simplu *nu se putea*, la fel cum nu se putea ca servitorii sau soțul ei să afle că fusese vreodată acolo. Poate că servitorii îl descoperiseră deja, poate că văzuseră sau auziseră ceva în timp ce ea se prăbușise inconștientă pe podea.

Nu putea decât să se roage să nu se fi întâmplat așa. N-avea idee cât timp zăcuse, cu mintea copleșită de frică și durere. Dar totuși nu îndeajuns încât copilul să se fi plictisit între timp să exploreze patul, așa că probabil nu trecuse chiar atât de mult. Mai avea timp să acționeze; nu avea încotro.

Ștergându-și fața, Caroline a înconjurat patul și l-a ridicat pe băiat, prea rușinată pentru a-l privi în ochi. Știa că și ai lui erau negri. Negri și impenetrabili ca niște pete de cerneală. Era mult mai greu decât își amintea. L-a întins și i-a dat jos toate hainele, inclusiv scutecul, chiar dacă erau destul de grosolane, ca nu cumva să existe indicii care l-ar putea aduce înapoi. Le-a azvârlit în șemineu, iar tăciunii focului de dimineață au început să fumege și să degaje un miros ușor neplăcut. Apoi și-a aruncat privirea pierdută împrejur, până când a dat cu ochii de fața de pernă brodată de la capul patului. Era o broderie frumos lucrată de mână, cu niște flori galbene. Pânza era moale și groasă. Caroline a scos umplutura din pernă și a băgat înăuntru bebelușul care se împotriva. A făcut asta cu tandrețe, mâinile ei fiind conștiente de iubirea pe care i-o purta copilului, în ciuda minții ei, care n-o accepta. Dar n-a folosit fața de pernă pentru a-l înveli, ci a transformat-o într-un sac și a cărat bebelușul așa cum își cară braconierii iepurii. Lacrimile îi inundau chipul, izvorând din adâncul ei, dar nu se putea opri, nu-și putea dezlănțui din nou iubirea pentru el.

Afară ploua torențial. Caroline a traversat peluza cu pielea înfiorată, simțind toți ochii casei ațintiți asupra ei. De îndată ce a ajuns în dreptul copacilor, la adăpost de orice privire, și-a tras sufletul. I se albiseră încheieturile degetelor cu care strângea fața de pernă. Înăuntru, copilul se foia și gângurea, dar nu plângea. Ploaia îi curgea șiroaie pe păr și pe piele. „Dar n-o să mă curățe niciodată“, și-a spus cu disperare tăcută. Știa că exista un iaz. Un iaz artificial, pe versantul mai îndepărtat al dealului, unde moșia se întâlnea cu izvorul pâraului care trecea prin sat. Era adânc, nemișcat și umbrat; apa era întunecată într-o zi noroasă ca aceasta, acoperită de o păclă gata să ascundă orice secret ai fi azvârlit în ea. Și-a ținut respirația în timp ce gândul ăsta i-a încolțit în minte. Au trecut-o fiori de gheață. „Nu, nu pot“, și-a zis în gând. „Nu pot.“ Îl privase deja de atâtea.

Și-a continuat drumul, dar nu în direcția iazului, ci în direcția opusă casei, rugându-se să găsească altă soluție. Când acest lucru s-a întâmplat, Caroline a răsuflet ușurată. O căruță cu coviltir

era oprită într-un luminiș, în locul unde pădurea se întâlnea cu pajiștea. Un ponei alb cu negru era priponit alături. Spinarea i se contracta din cauza vremii urâte. Rotocoale răzlețe de fum se ridicau din tubul de metal de pe acoperiș. „Spoitori“, i-a trecut prin cap și o scânteie de speranță i s-a aprins în suflet. Nu va mai trebui să-l vadă niciodată, nu va mai trebui să aibă de-a face cu el. Dar va fi îngrijit. Va avea o viață.

Bebelușul a început să plângă, pentru că ploaia pătrunsese prin fața de pernă și îi ajunsese până la piele. Caroline și-a pus cu repeziciune sacul înapoi pe umăr și și-a croit drum printre copaci spre cealaltă parte a luminișului, mai departe de casă, pentru ca urmele să indice o altă direcție. Spera să pară că lăsase copilul cineva care venise din sud, dinspre câmp. L-a pus între rădăcinile împletite ale unui fag, unde era destul de uscat, și s-a îndepărtat, în timp ce țipetele lui deveneau mai puternice și mai insistente. „Luați-l și plecați!“ a implorat în gând.

S-a împleticit înapoi în pădure cât de repede a putut, iar strigătele copilului au urmat-o o vreme, până când s-au stins cu totul. În acea clipă, pașii au început să-i șovăiască. S-a oprit, sfâșiată între dorința de a continua să meargă și cea de a se întoarce. „Nu-l voi mai auzi niciodată“, și-a spus, dar nu era nici pe departe o ușurare. Probabil că fusese singura cale și, odată cu acest gând, un pumnal i s-a înfipt în inimă, puternic și ascuțit ca un țurture, pentru că nu mai exista cale de întoarcere de la ceea ce tocmai făcuse, știa asta. Nu va putea uita. Va purta asta înăuntru ca pe o cangrenă: dar, așa cum nu mai exista nicio cale de întoarcere, nici nu mai era sigură dacă era capabilă să înainteze. Și-a dus mâna către pantece, acolo unde știa că un copil stătea cuibărit. L-a lăsat să-i simtă căldura mâinii, ca și cum ar fi vrut să-i demonstreze acestui copil că trăia încă, că îl simțea și că îl iubea. Apoi și-a continuat încet drumul spre casă, unde, câteva ore mai târziu, își va da seama că, deși dezbrăcase cu atenție bebelușul, îl lăsase învelit în fața de pernă frumos brodată. Și-a cufundat fața în perna dezgolită și a încercat să și-l șteargă pe bebeluș din memorie.

„Ce pace grea! Atât de grea, de mintea-i
Pierdută-n contemplare tremură și se pleacă sub povara
Unei bizare și acute acalmii.“

Samuel Taylor Coleridge, *Ger la miezul nopții*

